

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 978/2023
26.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Снежане Ђокић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји К 123/22 од 07.02.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 84/23 од 30.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Снежане Ђокић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји К 123/22 од 07.02.2023. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 84/23 од 30.05.2023. године, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. у вези члана 264. став 3. Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених, у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји К 123/22 од 07.02.2023. године, окривљени АА и ББ, оглашени су кривим, због по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за која им је изречена условна осуда, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по три месеца и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени у року проверавања од једне године од правноснажности пресуде не учине ново кривично дело. Окривљени АА, ББ и ВВ су обавезани да Основном јавном тужиоцу у Параћину надокнаде трошкове предистражног поступка у укупном износу од 90.956,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да суду надокнаде трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем по правноснажности пресуде, сходно одредби члана

262. став 2. у вези члана 261. ЗКП. Оштећени АА, ББ и ВВ, упућени су на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева, на основу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 84/23 од 30.05.2023. године, одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Снежана Ђокић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и 3) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд пониже пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљене ослободити од оптужбе и обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. у вези члана 264. став 3. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да дело за које је окривљена АА оглашена кривом правноснажном пресудом, није кривично дело, с обзиром да је окривљена, критичном приликом поступала у нужној одбрани. Према наводима захтева, суд је у конкретном случају морао да примени институт нужне одбране из члана 19. КЗ, како је критичном приликом оштећени ВВ окривљену вређао, а потом и физички напао, то је окривљена задавањем нужног удараца оштећеном пластичном кантом, одбила од себе истовремен противправан напад.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 19. став 1. КЗ, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани, а одредбом става 2. истог члана да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог, одбије истовремен противправан напад.

У чињеничном опису кривичног дела датом у изреци правноснажне пресуде наведено је да је окривљена АА у време и на месту означеним у изреци пресуде, способна да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свесна свог дела и забрањености истог чије је извршење хтела, лако телесно повредила оштећеног ВВ, тако што му је средством подобним да тело тешко повреди или здравље тешко наруши – пластичном кантом која је била до пола пуна свеже обраних шљива, задала ударац у пределу надлактице леве руке и ударац у пределу десне шаке, наневши му лаку телесну повреду у виду крвног подлива на левој надлактици величине длана и крвног подлива поткожног меког ткива средњег прста десне руке.

Имајући у виду чињенични опис кривичног дела наведен у изреци правноснажне пресуде у коме није описан физички напад оштећеног на окривљену у тренутку задавања удараца пластичном кантом у пределу подлактице леве руке и десне

шаке, то, по оцени овог суда, у конкретном случају нису испуњени законски услови за примену према окривљеној института нужне одбране из члана 19. КЗ, везано за услове напада и одбране, те се у описаним радњама окривљене АА, стичу сва законска субјективна и објективна обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оптужена и правноснажно оглашена кривом, из наведених разлога Врховни суд је оценио као неосноване наводе браниоца окривљених којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљених повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у преосталом делу, образлаже наводима којима износи сопствено виђење догађаја и даје своје чињеничне закључке на којима заснива став да је окривљена АА поступала у нужној одбрани, а да окривљени ББ критичном приликом није предузео ниједну радњу извршења предметног кривичног дела, на који начин, по налажењу овог суда, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених указује и на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводима да су окривљени АА и ББ, побијаном правноснажном пресудом погрешно обавезани да сnose трошкове кривичног поступка у истој мери у којој је обавезан и окривљени ВВ, као иницијатор догађаја који је био предмет овог кривичног поступка.

Изнете наводе захтева браниоца окривљених Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 3. ЗКП, прописано је да ће суд, у пресуди којом је више окривљених оглашено кривим, одредити колики ће део трошкова сносити свако од њих, а ако то није могуће, одредиће да сви окривљени солидарно сnose трошкове.

Из списка предмета произлази да је, у конкретном случају, вођен јединствен кривични поступак против окривљених АА, ББ и ВВ, те да су побијаном правноснажном пресудом ови окривљени оглашени кривим због извршења кривичних дела за која су оптужени и обавезани да Основном јавном тужиоцу у Параћину надокнаде трошкове предистражног поступка у укупном износу од 90.956,00 динара, на име награде за обављено вештачење од стране вештака др Дарка Петковића у износу од 38.156,00 динара и на име награде за обављено вештачење од стране Завода за судску медицину у Нишу у износу од 52.800,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да суду надокнаде трошкове кривичног поступка у износу који ће бити накнадно утврђен посебним решењем, сходно одредби члана 262. став 2. у вези члана 261 ЗКП.

Како је суд, према одредби члана 264. став 3. ЗКП, овлашћен да, у ситуацији када је више окривљених оглашено кривим, цени да ли је могуће одредити колики ће део трошкова сносити свако од њих, и да, ако то није могуће, као што је то био случај у овом поступку, одреди да сви окривљени солидарно сnose трошкове, то је суд правилном применом наведене законске одредбе окривљене АА и ББ, који су оглашени кривим за кривична дела која су предмет оптужбе, обавезао да солидарно са окривљеним ВВ надокнаде трошкове кривичног поступка Основном јавном тужиоцу у Параћину, који се односе на награду за обављена вештачења од стране др Дарка Петковића и Завода за судску медицину у Нишу.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених којима се указује на повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 264. став 3. ЗКП.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац у захтеву наводи да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама ЗКП, не може заснивати и то на налазу и мишљењу вештака др Дарка Петковића, истичући да је у току поступка, поред овог, обављено и вештачење од стране др Валентина Михајлова, које је у потпуној супротности са спорним налазом и мишљењем а да суд, у оваквој ситуацији није обавио радњу суочења вештака, нити је одредио комисију вештака како би утврдио исправност налаза и мишљења др Дарка Петковића.

Врховни суд налази да бранилац окривљених изнетим наводима захтева не истиче да је налаз и мишљење др Дарка Петковића сам по себи или по начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП, већ износи своју оцену тог доказа оспоравајући његову доказну вредност на који начин, иако се формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење захтева окривљеном преко браниоца, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац као разлог подношења захтева истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, у образложењу захтева не указује која одредба закона је повређена одлуком о кривичној санкцији, већ свој закључак о постојању истакнуте повреде закона, заснива на сопственим чињеничним закључцима да нема кривице окривљених, односно да њихово поступање није кривично дело, , и да самим тим није било услова за изрицање било какве кривичне санкције, у конкретном случају, којим наводима, по оцени овог суда, бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

